

Bir Buruk Genclik Hikayesi 15

– canayhanim · 01 Mart 2014

Yolculuğun ertesi günü, çok az bir uyku ile, kablo fabrikasındaki Satın alma Toplantısını yönetmişim. Toplantıda, her şey normal görünüyordu. Sadece üç projede sıkıntı çıkmıştı. Onlarda yeni üretim hatlarındaki teminler ile ilgili idi. Yani o dönemlerin yeni projeleri aslında, 1999, 2000 yıllarında çıkmış araçların kablo donanım projeleriydi. Ve kablosu, terminali, konektörü, diğer detayları dahil, şöyle baktığımızda bir projede 200-300 çeşit parça olabiliyordu ve onları müşterimizin onaylı tedarikçilerinden temin etmek zorundaydık. Kablo Satın Alma'nın idaresinde Zehra Hanım vardı. Makine Mühendisi kökenli sarışın mavi gözlü ellilerine yaklaşmış hoş bir hanımdı. Onu ilginç yapan, erkeksi kıyafetlerinin içinde, astlarına diktacı bir üslupta iş yaptırırken bir yandan da çakmak çakmak yanan o gözlerinde naif, merhametli bir bakışın saklı olmasıydı. Onunla iyi geçinirdim. Bana en az sorunla gelirdi. O az ama rutin gerçekleşen toplantılarımızda da üst yönetim olarak benim vermem gereken kararlar irdelenir ve bana bilgi verilirdi. "Şimdi Safacığım, şu bant firması Seta'nın B300 projesinde kullanılacak bantlar için farklı fiyat vermesini ben müşteriye taşıdım. Ortalık karıştı biraz." "İyi olmuş, şimdilik beklemede kalalım. Biz kendi başımıza imza atmaya sözleşmeye. Olmadı, müşteriye iki üç alternatif tedarikçi öneririz. Kore'de bir firma vardı, hatta benim arkadaşım orada. Sanırım onlar da üretiyorlar bu bant malzemelerinden, sen bana bizim malzemenin teknik şartnamesini gönderirsen, ona iletirim." "Tamam ,fakslarım bugün sana. Bir diğer konumuz, Stilo projesindeki ABS konektörleri hala gümrükte ve bizim yarın akşam üretime girmemiz gerekiyor yoksa cezaya düşeriz." "Neden bekliyor ki?" "Ya gümrükten mesai gerekiyormuş, biraz memurlar sıkıntı yaratmış herhalde." "Nasıl olur, biz her iki firmada da ithalat ihracat işlerinde hızlanma olsun diye bir operasyon firması kurduk, hala gümrükte sorunlarımız oluyor." "Cahit Bey ile devamlı görüşüyoruz, hatta kendisi bugün gümrükteydi ama, şu an itibari ile bir sonuç çıkmadı henüz." Kızıştım. Biz satış yapmak yeni pazarlar ve müşteriler bulmak için uğraşırken, büyüklerle kavga ederken, mevcut işlerde pürüz çıkıyordu, olacak gibi değildi. Hemen ofisi aradım, Simya'ya önce yavaş tonda problemi anlattım, sonra uyarı faslına ve ardından azar faslına geçtim. Böyle durumlarda, Simya ne yapması gerektiğini artık öğrenmeye başlamıştı. Sadece onaylayan, kısa cümleler kullanır, ben onunla ilgisi olmayan konuda hesap soran bir cümle ile veryansın etmiş isem, bir kaç saniye sessiz kalır, beni de teskin ederdi. Ve sonra, benim cümlelerin genelde "Neyse Simya, sen umarım notlarını aldın, bununla ilgili yarın derhal bir toplantı istiyorum, sabaha ayarlarsan iyi olur." "Tamam Safa Bey, ama sabah 10'da Deniz Hanım ile toplantınız vardı." "Simya sen de bu acil toplantıyı dokuza al o zaman. Var mı bir problem?" Tedirgin olmuş, bu sert çıkışımla biraz şaşkınlaşmış olmasına rağmen bozuntuya vermeden kibarca yanıtlamıştı beni. "Yok... yok, tamam ben anladım, yarın Dokuz için Cahit Bey ve Erdal Bey'i bilgilendireceğim. Başka bir konu var mı?" "Hayır yok teşekkür ederim." Böyle olurdu genelde bizim kriz anlarındaki konuşma ve görüşmelerimiz. Artık beni sesi ile, sessizliği ile sakinleştirmeyi öğreniyordu küçük hanım. Belki beni yola getirerek, kendine önemli bir deneyim ediniyordu. Bir yavru patron nasıl sakinleştirilir, ya da nasıl idare edilir deneme yanılma keşfediyordu güzelim. O günüm kabloda tükenmişti. Günler kısaldığından, artık saat beş gibi karanlık oluyordu her

yer. Fabrikadan çıktığımda saat altıya geliyordu. Yengemi aradım, müsaitse ona yakın bir yerlerde acaba benimle bir yemek yer miydi diye bir şansımı denedim. “Comment allez-vous, aujourd'hui Ma'am Tanyeli?” “Oooh küçük adam iyiyim, sen yaşıyor musun?” “Yapma yenge, kırılıyorum ama” “Yok şaka şaka, beni unuttun sandım. Nasıl gidiyor?” “İyilik, dün geldim İtalya'dan bugün de ayağımın tozu ile fabrikada uzun bir toplantıya katıldım. Bak ne diyeceğim, bu akşam yemeğe gelir misiniz benle Mahide Hanım?” O sempatik ses tonu ile, ana dilinde cevap verdi bana “Je dois vérifier mon rendez-vous!” “Hmm bu vefasız bey ile yemeğe çıksam mı diye düşünüyorum. Bekle bir dakika” Ben yine kahkaha attım. Onun aksanlı Türkçesi o kadar samimi ve şirin geliyordu ki bana. Aslında o zamanlarda atmışlarına yakın bir kadın gibi değil, küçük bir kız çocuğu gibi oluyordu. “Seni gidi horoz şekeri, gel beni altı buçukta al.” “Tamam, özellikle gitmek istediğin bir yer var mı?” “Sen bilirsin, sahilde bir yer olabilir.” “Ok. My Lady, I will take you within one hour.” Bana Fransızca öğreten ilk öğretmenimdi. Ben dört beş yaşındayken, dayımlarda kalırdım sık sık, gündüzleri benle ilgilenir, beni bazen ders verdiği üniversite kampüslerine götürür. O çocuk aklımı uçuracak o kadar yeni şeyler öğretirdi ki, müthiş keyif alırdım yengemle birlikte vakit geçirmeye. Bu böyle senelerce sürdü. Yengem dört yıl önce kanserden vefat ettiğinde, aslında anneyi kaybetme acısını ikinci kere yaşadım.

Akşam fabrikadan çıkmadan ufak bir el yüz ve koltuk altı temizlik operasyonundan sonra ısındıkça biraz portakal kabuğu biraz çam esansı kokan parfümümden sürdüm, saçlarımı yatıştırıp uçar adımlarla arabaya geçtim.

O akşam, aklımda gönlümde neler varsa paylaştım yengemle. Aslında beni o konuşturdu. Konuştukça açıldım, açıldıkça rahatladım. Babamla ve dayımla olan sorunlarımı, askerlikten sonra neler yapmayı düşündüğümü, evlilikle ilgili görüşlerimi, şu an hayatımda biri olup olmadığını, yeni şirketi, işle ilgili sorunları ve tabii ki Simya'yı, onu yazılığa götürdüğümü, oranın sırlarına Simya'yı da dahil ettiğimi... Allah'tan yengem dinlemeyi severdi ve özellikle dinleten ben olduğumda daha fazla dikkat kesilirdi. Tıpkı kendi çocukları ile ilgilenir gibi üzerime titrerdi. Konuşmamız sonunda onun fikrini istediğimde ise, tüm içtenliği ile benim yerime o olsaydı aynı şartlarda neler yapardı ya da yapmazdı tane tane anlatırdı. O akşam anlattıklarımın, ileri geri konuşmalarımın benim çok sıkıldığımı anlamıştı. Hayatımdan memnun değildim ve babamın baskısı altında eziliyordum. Ve aldığım alkolünde etkisi ile iyice su üstüne çıkmıştı tüm şikayetlerim. İşle ilgili konularda babamı en azından isyan etmeden dinlememin iyi olacağını, onun öfkesini bu şekilde yenebileceğimi söyledi. Daha sonra, yeni şirketin çalışmalarında, özellikle Fransız kültüründeki müşteri firmalara ilk temasta yanımda olabileceğini, askerden dönüşte yine şirketin başında olmam gerektiğini, ailemden kaçmamın bana huzur getirmeyeceğini, hep bir yanımda eksik kalacağını ekledi. Ve en son, en uzun konuşma konumuz da kadınlar ile ilgili oldu. Benim yaşımdan erken olgunlaştığım ve yirmi beş yaşındaki bir gence göre çok daha yaşlı bir erkek profili çizdiğimi söyledi. Bunu hep hatırlatırdı yengem bana. O yüzden benden hoşlanabilecek kadınların daha geniş bir yaş aralığında olacağını, buna hazırlıklı olmam gerektiğini söyledi. Konu şirkette Simya ile olan iletişime gelince, benim ona olan ilgimin önlenemeyecek bir seviyeye gelmek üzere olduğu sonucunu çıkarttı. Sanırım bu sonuca ulaşmasında Cüneyt Ağabey'inde etkisi olmuştu. Yemeğin sonlarına doğru,

başımın dönmesi artmış ve annemin de aklıma gelmesi ile gözyaşlarıma engel olamamıştım. Onun da yüreğini parçaladığımı görüyordum. Yengem bana çok üzülüyordu. İçimde kopan fırtınaları biliyor, hissediyor ve aç olduğum şeyleri görebiliyordu. Tabii ki beni teselli etmek için o samimi toplantı sonrasında, ben askere gitmeden beraber bir uzak doğu seyahatinin iyi geleceği sonucuna varmıştık. Belki babamı da alırdık yanımıza. Hem ticari fuarları ziyaret ederiz, hem de kendimize zaman ayırırdık. Yengem beni sakinleştirmeyi çok iyi biliyordu. Direksiyona geçemeyecek kadar başım döndüğü için, taksiyle ayrıldık restorandan.

Sabaha uyanamayacağımı biliyordum. Akşam eve girişte halamın beni böyle görmesini istemediğimi için Kadıköy'de ara sokak bir otele gitmeyi düşündüm, hem şirkete de yakın olması trafikteki zamanı uyuyarak geçirmemi sağlardı. Ve öyle de yaptım. O gece ara bir pansiyonda sabahladım. Sabah uç ucuna yetiştiğim operasyon toplantısında, Cahit Bey'e yüklenmeyi planlıyordum. Ama gümrükte beklenen parçalar dün gece kablo fabrikasına ulaştırıldığı için, adamın bu krizi aşmada canla başla çalıştığı sonucuna varmıştım. Ve fabrikayı aradığımda, üretime başlandığı ve temin ile ilgili bir sorun olmadığını öğrendim Zehra Hanım'dan. Dolayısıyla gergin başlayıp sakin biten toplantımız çok sürmemişti. Yıllar sonra o yeni günü bana hatırlatan iki sahne olacaktı. Biri Simya'nın kıyafeti, diğeri ise çalıştığımız reklam ajansının müdürü Deniz Hanım. Erken başlayan operasyon toplantısı sonrasında, önceki gecenin pasını atmak, ayılmak için kendime kahve ve günlük gazete molası verdim. Simya'dan bol köpüklü bir Türk Kahvesi istedim. Kahve ile birlikte kapıda göründü Simya Hanım. Kollarında işlemesi ve yer yer dantelleri olan, dizlere kadar dar bir şekilde inen bej rengi bir elbise giymişti. Kahverengi kemik çerçeve gözlükleri, başındaki sıkı at kuyruğunu kavralayan toprak rengi parlak tokası ile uyumlu hale gelmiş çok belirgin olmayan pastel tonlarda makyajı Simya'nın yüzünde ve bedeninde göz alıcı bir ışıltı ile parlıyordu. "Bugün çok şıksınız Simya Hanım." diyiverdim. Bana teşekkür edip kahvemizi masa üstüne bıraktı ve günün önemli notlarını bana yine sıralamaya başlayacaktı ki, "bunları öğle yemeğinde toparlar mısın bana?" dedim. Genelde ben mutlaka bir konuğumla, yada fabrikadan birileri ile yemeğe çıktığım, bunun dışında da yemeğimi işyerine getirttiğim için onunla daha doğru dürüst öğle yemeğine çıkamamıştım. "Onunla dışarı yemeğe gitme isteğini anlamazlıktan gelerek sadece "Tamam" dedi. "Peki yemek için yeri sana bırakıyorum. Beklemememiz adına, gitmeden rezervasyon yaptırırsan sevinirim, bir de buralara uzak olmasın" dedim. Merak ediyordum, bakalım nasıl bir yer ayarlayacaktı. "Giderken benimle paylaşacağın notları da unutma, yanına al" "Tamam, bir şey soracaktım. Cüneyt Bey'in göndereceği faks daha bana ulaşmadı. Siz hatırlatabilir misiniz? dedi. Onun yanında Cüneyt'in kattaki sekreteri aradım ve ona istediğimi net cümleler ile anlattım. Nazan'dı kızın adı. Etine dolgun uzun kirpikli ve iri siyah gözlü bir kızdı. Ne zaman benle konuşsa heyecanlanır, ve iki lafı bir araya getiremezdi. Ben söyleyeceğimi söyleyip kapattım, bu konunun takibini de Simya'ya aktardım. Sonra odada yalnız kalınca da ekonomi gazetelerine göz gezdirdim. Deniz Hanım'ın geldiğini haber verdi Simya. Toplantı odasına geçmem gerekiyordu. Önce lavaboya uğrayıp kendime baktım aynadan şöyle bir. Mavi gömleğim ütülü ve dardı. Üstüne giydiğim lacivert çizgili siyah süveterimin üzerine aldığım kolalı gömlek yakaları beni sert ve olgun bir havaya sokuyordu. Büyük kadranlı pahalı kol saatim ve manikürlü tertemiz kısa tırnaklarım ile kemikli ellerim, konuşurken kullandığım beden dilinde karşı tarafa güven veriyordu. Çekik

ela gözlerime yakışan lacivert kemik gözlüklerim ile yüzüm hem çekici hem sempatik görünüyordu. O yatıramadığım saçlarımı da yine gergin olduğum bir gün kısacık kestirmiş ve askerlik provası yapmışım. Parfüm sürdüm biraz, saçlarımı topladım. Başım ağrısa bile, dün gecedен kalmış olsam bile kesinlikle bakımsız ve pasaklı çıkamazdım insanların karşısına. Şirkette en az iki adet ütülü, temiz gömlek bulundurmanın faydası işte buydu. Gece eve gitmediğim zamanlarda kurtarıcı oluyordu bu temiz kıyafetler. Bir iki dakika daha kendime göz gezdirdikten sonra tuvaletten çıkıp, Deniz Hanım ile konuşacağım konuların içinde bulunduğu not defterimi aldım ve kendimden emin adımlarla toplantı odasına geçtim. “Merhaba Deniz Hanım, nerelersiniz yahu, özlettiniz kendinizi. Nasılsınız, neler yapıyorsunuz?” “Merhaba Safa Bey, iyi diyelim, iyi olalım, işte birkaç problemlili müşterinin işi vardı, onları tamamlamaya çalıştık, son bir haftadan beri doğru dürüst uyumadım. Aslında bu randevuyu başka biri talep etse inanırım gelecek haftaya atacaktım ama konu siz olunca kıramadım.” Kadınların bana bu tarz yaklaşımları beni çok memnun ediyordu. Övülmek, ayrıcalıklı olduğumun hatırlatılması, bana ilgi duyulduğunu hissetmem, damarlarımda akan kanı daha da ısıtıyor ve coşturuyordu. Deniz Hanım’ın beni çevreleyen bu sözlerine karşılık, gözlerimi kısarak “Teşekkür ederim alakanız için. unu söylememe izin verin, şıklığınız ve canlılığınızın altında saklanıyor yorgunluğunuz. Yorgunluğunuzu anlayamaz ilk bakışta size bakan insan” diyiverdim finalinde bir kaşımı kaldırıp gösterdiğim yarım tebessümlü bilmiş ifadeyle. Bugünden bakınca geçmişe, o toy çocuk bana zaman zaman o kadar cahil geliyor ki, ya da ben aynı ben, demek ki yirmi senede önceliklerim beni o kadar değiştirmiş ki, şimdi inandığım tek şey, insanların çekiciliği de, sempatikliği de, başarısı da doğallıktan geliyor. Olduğun gibi görünmekten geliyor. İşte bu uzun hikayeyi anlatmaya başlamamı sağlayan o kişi ile kesiştikten sonra yollarım, Kaf Dağımdan tünel geçirmeyi öğrendim. Kişiliğimin sık sık o dağı tırmanmasına gerek kalmadı zamanla. Yavru patron’dan, tatminkâr ve tevekkülü uygulamaya çalışan ve alışan orta yaşlarda bir büyük şehir adamlığına ilerledim adım adım. O gün Deniz Hanım ile yaptığımız jest alışverişleri, kendimi tatminim, egolarımın beslenmesi beni bütün gün idare etmişti. Karşımdaki kadınla, benim istememe bağlı olarak birlikte olabileceğimi bilmek beni daha bir bencil ve ulaşılmaz yaparken aynı oranda da asi yapıyor ve hata yapma olasılığını iyice yükseltiyordu. Deniz, iri dudaklı, yeşil iri gözleri olan güler yüzlü ve tabii ki ağzı çok iyi laf yapan çekici bir kadındı. Benden yedi sekiz yaş büyük olduğunu tahmin ediyordum. Kendimi kaptırmadan ama hoşça vakit geçirerek, jestlerle, bakışlarla, mimiklerle istediğim işleri karşı tarafa yüklemiş ve ondan bu kampanyalar karşılığında uygun bir teklif fiyatı istemişim. Devamında Simya’yı da toplantıya dahil etmiş, notlar aldırılmış ve bu işin takibini de kendisine vermişim. Ben sadece ajansın yaptığı çalışmalarını inceleyecek ve birini onaylayacaktım. Üçümüz toplantı odasında alınan notların üzerinden son kez geçmiştik ki, “Hadî Safa Bey, size bir yemek ısmarlayayım” diyiverdi. Gergin bir şekilde gülümsedim ve Simya’ya baktım, “Ne yaptınız, hallettin mi size dediğim işi?” diyerek ikimizin çıkacağı öğle yemeği ile ilgili bir yere rezervasyon yapıp yapmadığını sorgulamışım? “Henüz vakit bulamadım.” Diyince tepem attı ve Deniz Hanım’ın teklifini kabul edip “Gerek kalmadı, daha sonra hallederiz” dedim. Bozuldu ama bunu bir tek ben anladım gözlerinden Simya’nın. Ona bir ders vermektir amacım, benim dediğimi işi zamanında yapmaz ise, ben o işimi bir şekilde hallederdim ve ona gerek kalmazdı. Bunu acımazca yaparken, onu terslemekten çok keyif almışım. Gözlerimin içine baktı bir iki saniye. Sonra ona notları aldıysa çıkabileceğini söyledim. Öğleden sonra ikiye kadar ofiste olmayacağımı

arayana söylemesini istedim. Aslında ona söylüyordum bunları üzerine basa baa. Bunların hepsi, Simya'nın yersiz umutlara kapılmaması içindi. Güle oynaya ofisten çıktığımız o öğle Deniz Hanım ile iskeledeki pahalı restoranlardan birinde eğlenceli bir iki saat geçirdik. Devamını getirsem keyif alabileceğim birkaç gün daha yaşayabilirdim kendisiyle. Onda da bu ışığı görmüştüm. Ama önceliğim, Deniz'in verdiği tanıtım işlerini istediğim kalitede, kısa sürede ve istediğim fiyat aralığında gerçekleştirmesini sağlamaktı. Kablo'yu aradım cep telefonundan, Simya'ya beklediği faksı göndermişti Nazan. Ve bu da demek oluyordu ki, Simya müşteriler ile görüşme için randevu almaya başlayacaktı. Ben de bunu takip edecektim. Bu da, Simya ile dışarıda geçirilecek günleri işaret ederken ne yapıp ne edip, müşteri kazanmamız ve sipariş almamız gerektiğini gösteriyordu. Restoranda, ellerimi yıkamaya gittiğim sırada Cüneyt Ağabey aradı. Otomotiv ile ilgili uzak doğudaki o fuardan bahsettim ve ziyaretçi olarak katılmamızın iyi olacağını, en azından benim pazarlama açısından fırsatları araştırmak gitmek istediğimi söyledim. Babama ve dayıma bu konuyu onun amasını istedim. Çünkü ben dile getirdiğimde babam hemen reddeder, dayım oralı olmazdı. Ama Cüneyt Ağabey anlattığında ziyaretin kabul edilme olasılığı daha yüksekti. Cüneyt, bu talebimi kabul etti ve bana konu ile ilgili bugün yarın bilgi vereceğini bildirdi.